

- «Δεν βρίσκω τον λόγο»

Ήταν η απάντηση στο ερώτημα, αν θα γράψω κάτι για τον προσφάτως εκλιπόντα, εκδότη – καναλάρχη. Το πρόβλημα δεν υπήρξε αυτός, ο γεννήτορας. Υπήρξαν οι μήτρες που κυοφόρησαν το σπέρμα του. Ήταν οι εκατοντάδες χιλιάδων αναγνώστες των εφημερίδων του και οι αντίστοιχοι που χάζευαν τα κανάλια του. Αυτοί ήταν το πρόβλημα, όπως επίσης και όσοι συντάχθηκαν καθ' οιονδήποτε τρόπο και για οιονδήποτε λόγο.

Συνεπώς το πρόβλημα ήμαστε εμείς. Εμείς που αγοράζαμε τον τηλεοπτικό του χρόνο. Εμείς που πληρώναμε για να διαβάζουμε τα αναγνώσματά του. Εμείς που ακόμα και αν δεν διαβάσαμε τις εφημερίδες του ή αν δεν βλέπαμε την τιβί του, δεν κάναμε κάτι να σταματήσει, ή έστω να εμποδιστεί αυτή η εξαθλίωση. Εμείς ανοίξαμε τους δρόμους για αυτόν.

Η σπορά έγινε και την πότισαν όλοι εκείνοι που συντάχθηκαν στις πρακτικές του. Άλλοι χαμένοι πιά, άλλοι παρόντες και σπουδαίοι, μα και άλλοι που χρησιμοποίησαν τα μέσα του, ως σκαλοπάτι στη κοινωνική, οικονομική, επαγγελματική τους ανέλιξη. Δημοσιογράφοι, συνταγματολόγοι, υπουργοί, φερέλπιδες πολιτικοί και απέλπιδες πολίτες. Αυτοί τάισαν το γέννημα, που γιγαντώθηκε, πού όρισε καταστάσεις, που έγινε και όρος: Αυριανισμός. Υπάρχει συλλογική ευθύνη, δεν κρύβεται αυτό.

Τούτο λοιπόν το σύμπλεγμα, αρρωστημένου λαϊκισμού, προστυχιάς, παραξουσίας και εκδοτικού – τηλεοπτικού λιντσαρίσματος δεν μπορεί να πιστωθεί αποκλειστικά στον γεννήτορα του. Επιβάλλεται να χρεωθεί και στον πληθυσμό, είτε επειδή το έθρεψε, είτε επειδή το ανέχτηκε. Δεν υπάρχει και άλλος τρόπος, να το αντιληφθούμε.

Αν και η τελευταία αράδα είναι αισιόδοξη, καθώς τα επίπεδα της συλλογικής μόλυνσης και της τοξικής συμπεριφοράς είναι πλέον υψηλά. Η σπορά του αυριανισμού είναι πανταχού παρούσα, με διάφορες εκφράσεις σε όλα τα κοινωνικά επίπεδα.

Στα εννιαήμερα από τον θάνατο του ιδρυτή, τα συγχώρια, αφορούν τις αμαρτίες του εκλιπόντα μόνον. Να μια ευκαιρία όμως, να ζυγίσουμε και τον δικό μας ρόλο σε αυτό το πανηγύρι της χυδαιότητας, στο φεστιβάλ απουσίας της ντροπής.